

A Sötétség hajnala

2. rész

Bosszú

Antares Draco nyerte a szavazást, azonban a Fel név mégsem rá szállt, hanem rám. Tudva, hogy a Szövetség és a Birodalom harca már elkerülhetetlen, parancsba adtam, hogy a színpalak mögött elkezdjük készülni rá. De ne essék félreértés, én nem akartam háborút, sőt valóssággal iszonyodtam attól a gondolattól, hogy újra elkezdődjön az a rémálom, ami már kétszer is végigsöpört ezen a galaxison.

Úgy tekintettem a nyílt harcra, mint a legvégső megoldásra. Valójában a szőnyeg alatt próbáltam elmozdítani a helyéről a Szövetséget, meggyengítve a Flotta nem birodalmi részét, aláásni az egykor dicső állam támogatását a rendszerek közt, sőt még a Jedi Rend hatáskörét is megpróbáltam korlátozni. Ha csak én vagyok és Stazi, akkor a galaxisunkat széttépő háború egy lassú, akár egy évtizeden át tartó folyamat lett volna, amiben a Szövetség úgy veszíti el a pozícióját, hogy a Birodalom már kész helyzetet teremt az eltörlésére. Egyetlen csata, egyetlen lövés, egyetlen kioltott élet nélkül zajlott volna ez a háború, ha nincs Darth Trian.

Antares nevében bosszút esküdtem ellene, és a hatalomra kerüléssel egy időben hajtóvadászat indult az utolsó élő sith ellen. Nem számíthattam rá, hogy nyomot hagyjon maga után a rejtőzködés mestere, ugyanakkor tudtam, hogy nem ő az egyetlen, akinek el kell rejtőznie a Triumvirátus színe elől. A minket eláruló rohamosztagosok köddé váltak, amikor Trian elhagyta a harcteret. Akárcsak azok az emberek, akik közvettem gondoskodtak róla, hogy ne érkezzon erősítés a Múzeumba. Ezeknek az árulóknak rejtőzniük kellett valahol, és előbb vagy utóbb jelt kellett, hogy adjanak magukról.

Nem hagytak cserben az ösztöneim. Nem sokkal a merénylet után az embereim kézre kerítettek egy kommunikációs tisztet, aki nagy szerepet játszott abban, hogy a Lovagrend élére kerültem. A férfi információt ígért a családjá biztonágáért cserében, miután teljesítettük a kérését, rá kellett jönnünk, hogy a Sith keze sokkal tovább nyúlik, mint azt eddig képzeltük. Darth Trian már egy egész hadseregnek parancsolt a hozzá hű katonákból, akik az Ilyum megnevezésű bolygón állomásoztak. Mivel a tiszt állítása szerint az utolsó élő sith szeretett a katonai közelében tartózkodni, jó esély volt rá, hogy az árulókkal együtt ő is felelni fog a bűneiért.

Hamar megszületett a döntés: Darth Triannak és az embereinek felelnie kell azért, amit a Triumvirátus ellen tett. Egy ilyen akció lebonyolításához, a nagy könyv szerint, konzultálnom kellett volna az államunk másik két vezérével, ám én attól féltem, hogy mire Stazi és K'Kruhk ráadják a fejüket a támadásra, már hűlt helyét találjuk az árulóknak. Hogy ne romoljon meg velük túlzottan a viszonyom, úgy döntöttem, hogy indulás előtt informálok őket a szándékaimról – mire eljut hozzájuk az üzenet, a flottám már félúton lesz az Ilyumra.

***

A Decimator egy tucat csillagrombolóval az oldalában érkezett meg a szürke romvilágra, ami a mai napig sem heverte ki az egykor életteli teli felszínét sújtó csatát. Az előttünk álló flotta mérete felülmúlta minden várakozásomat, Trian nem csak néhány koszos korvettnak parancsolt, fél tucat Ardent fregatt és egy Pellaeon

osztályú romboló is a markában volt. Egy flottának méltó had, ami mégis eltörpült az én armadám árnyékában.

– A flotta helyes kódokat közöl velünk – jelentette ki az elsőtiszt. – A hajók harmada a miénk.

– Lehet, hogy tévednénk, mester? – fordult felém a tanítványom.

– Kizárt – néztem Aastral szemébe. – Tűz minden állásból!

Rövid küzdelem után a Decimator darabokra szaggatta a Pellaeont, nélküle a sith flotta már nem tudott számottevő ellenállást kifejteni ellenünk. Az Ardent cirkálók egymás után váltak tüzes roncsokká, miközben tucatjával követték őket a szakadár korvettek és harci gépek. Már csak a tizede volt meg az armadának, amikor az megpróbált visszavonulni, azonban a legmodernebb birodalmi lövegek hamar pontot tettek az erőtlenség kísérlet végére.

Negyed órával a csata kezdete után már elfogytak a célpontok.

– Nem maradt több mentőkapszuláknál – jelentette az elsőtiszt.

– Szedjék fel őket a rombolók – feleltem. Ők is csak emberek, megérdemlik, hogy bíróság előtt adják elő a történetüket. – A Decimator álljon orbitális pályára, minél hamarabb meg akarom kezdeni a csapatlerakást.

– Érzed a sith jelenlétét, mester? – fordult felém Vao.

– Néha érzések nélkül is jósolhat egy lovag – feleltem. Az elsőtiszt már tudta, hogy mit forgatok a fejemben.

– Az érzékelők fél tucat olyan pontot azonosítottak be, ahol megbújhatott a célszemély. Mindazonáltal tekintélyes szárazföldi haderő tartózkodik a bolygón, időbe fog telni, mire erősítést kapnak a vonalaik mögé küldött erők.

– Akkor a legjobbakat küldjük – feleltem. – Tizenkét birodalmi lovag minden egyes pontra. Két külön komiban fognak érkezni, a legrátermettebbek fogják vezetni őket.

– Ahogy kívánja, fenség – bólintott rá a tiszt.

– Nekem is készítsenek elő egy Sigmát – tettem hozzá. Trian nem csak Antarest sebezte meg aznap, az egész Lovagrendet megszégyenítette. Ne legyen a nevem Imaro Fel, ha nem fogok elégtételt venni a minket érő megaláztatásért.

***

A kompok átrepültek az ellenség vonalai felett, miközben a birodalmi csapatok harcba bocsátkoztak az ellenséggel. Az utam egy mély barlang szájához vezetett, ami tökéletes rejtékhelynek bizonyult egy sith számára. Az ellenség nem rendelkezett számottevő légvédelemmel, ezért a nyakamat tettem volna rá, hogy egy darabban fogunk odaérni. De nem számított, hogy mennyire vagyok biztos a dolgomban, még így is odaveszett a másik Sigma.

Még öt lovaggal a hátam mögött is elég bátorságom volt ahhoz, hogy bemenjek abba a barlangba – hatan már el kell bírunk egy sith-el, akárhány testőr is legyen mellette. Mélyebbre érve hamar elveszett a természetes fény, az előttünk lebegő fénybotoknak köszönhetően mégis nappali világosságban éreztük magunkat. Az életmentő szerkezetek egészen a barlang mélyéig kísérték minket, ahol egy jókora

üreget találtunk. Egy fekete köpenyes alak meditált benne, nem kellett több ahhoz, hogy felismerjem Darth Triant.

– Megmondtam, hogy még találkozunk – nevetett fel a férfi. Az arcát maszk fedte, a hangja torz volt, szinte már felismerhetetlen.

– Netán túl ocsmánnnyá tettem volna a nagyúr arcát ahhoz, hogy megmutassa a kívüllátnak? – feleltem fénykarddal a kezemben. A társaim támadó formációba szerveződtek, készen arra, hogy véget vessenek az utolsó sith életének.

– Mivel meghalni jöttél, megbocsájtom a szavaidat – felelte Trian. Felállt, a maszkja alatt farkasszemet nézve velem. – A könnyebb úton rendezzük a nézeteltérésünket, vagy azon, amit ónagysága választani fog?

– Ha eldobja a fegyverét, akkor törvény előtt felelhet a bűneiért – feleltem. Trian aktiválta a fénykardját, mire hat fehér penge mart az áporodott levegőbe. – Reméltem, hogy ez lesz a válasza.

– Hat az egy ellen – mondta a sith. – Túlzás lenne azt mondanom, hogy hozzám méltó küzdelem. De attól még élvezetes lesz.

Trian rohamot indított ellenünk, aztán elrugaszkodott a talajtól. Ágyúgolyóként közeledett felénk, egyikünk sem tervezett az útjába állni, ehelyett körülálltuk az érkezési helyét. A bevett gyakorlat szerint egyként akartunk rárontani azután, hogy földet ért, ám a sith nem csak talajt fogott, hanem minden haragját ránk kívánta zúdítani.

Amint földet ért Trian tenyere, egy vad lökэшullám indult felénk az Erőn át. Csak én tudtam talpon maradni, a többiek hátrarepültek az erejétől. Tudtam, hogy időt kell nyernem a társaimnak, ezért rátámadtam a sith-re. A Nagyúr hátra ugrott a csapásom elől, az egyik bajtársamba állítva a kardját.

– Ezért megfizetsz – mondtam, rohamot indítva ellene.

Mire elértem a sith-et már két társam is csatlakozni tudott hozzám, ezért úgy gondoltam, hogy legyűrhetjük. Egyszerre sújtottunk le a Nagyúrra, én a fejét támadtam, amíg a többiek a lábát vették célba. Trian felugrott, a kardjával kivédve a pengémet. Ahogyan leért a lába, a többiek már újabb támadásra készültek, azonban a sith megelőzte őket. Hátra rúgta a jobb oldalán álló lovagot, miközben elrántotta a pengéjét az enyémtől, a harmadik harcos állkapcsába állítva a vörös pengét.

A tragédiában megragadtam a kínálkozó lehetőséget. Tovább vittem a csapást, azonban a sith még időben a kardom útjába rántotta a fegyverét. Amint szikrázni kezdett a két penge, Trian félreugrott, a korábban megtámadott lovaghoz érkezve.

Egy másik társammal azonnal a segítségére siettünk, miközben ő egymaga kényszerült dacolni a Nagyúrral. A lovag kivédte az oldalát fenyegető kardcsapást, mire Trian a mellkasába vágta a tenyerét. Olyan rettenetes erővel ütötte meg, hogy abba belerepedt a phrikkel megerősített páncél. A férfi puskagolyóként repült neki a barlang falának, az ütközés után tudtam, hogy egy újabb életért felelt a sith.

Mivel az utolsó társunk még mindig nem szedte össze magát, ketten mentünk neki Triannak, aki megvárta, hogy mi kezdeményezzünk. Ezúttal felváltva támadtunk: a Nagyúr nyakára sújtottam, mire ő kivédte a csapást, a társam már a combjára támadt. Trian hátralökött a kardjával, aztán elütötte a lovag pengéjét. Tudtam, hogy

segítenem kell a társamnak, ezért újabb támadásba kezdtem. A sith oldalára sújtottam, mire ő a kardom elé tartotta a tenyerét, a penge egyszerűen megmerevedett a levegőben.

Amíg minden erőmmel azon voltam, hogy tovább menjen a pengém, a társam kihasználta, hogy eltereltem a Nagyúr figyelmét – legalábbis csak azt hitte. Trian egy pillanatig úgy tett, mintha váratlanul érné őt a vállára irányzott kardcsapás, aztán a markolatra fordította a pengéjét. Miután a plazma keresztülvágta a lovag fegyverét, a sith egy mozdulattal lecsapta a fejét. Ezután Trian nevetve fordult felém.

– Kár volt nagyra tartanom a Lovagrendet – mondta, miközben hátra lökött az Erővel.

Vészjósló sebességgel repültem a barlang falához. Ugyan a talajba állítottam a kardomat, még így is csak néhány méterrel az üreg vége előtt álltam meg. Támadást sejtettem, amikor felnéztem, már a magasból tört rám. Nem maradt időm félreugrani, magam elé kaptam a kardomat, és reméltem a legjobbakat.

– Tetves sith – hallottam az utolsó társam hangját. A férfi elrúgta előlem Triant, néhány méterrel tovább repülve vele.

Felegyenesedtem, készen arra, hogy befejezzem ezt a küzdelmet – de Trian ezúttal is gyorsnak bizonyult. Mielőtt odaértem volna, rámarkolt a lovag alkarjára, a páncél összeroppant a szorításától, a férfi kardja pedig kifordult a kezéből. A következő pillanatban Trian az arcánál fogva felemelte a lovagot, aztán péppé zúzta a fejét a barlang falán – ekkor már elég közel értem hozzá, hogy támadjak, de inkább megtorpantam, hogy védekező állásban várjam a sith-et.

Trian eldobta a holttestet, aztán farkasszemet nézett velem a maszkja alatt.

– Végre becsületes formát ölt a mi küzdelmünk – jelentette ki a Nagyúr.

– Felesleges elbiznias magát, egy Birodalmi Lovag egyedül küzd igazán hatékonyan – jelentettem ki, részben neki, de főként önmagamnak hazudva.

– Ha jól sejtem, ez csak védekezés esetén érvényes – vágta rá Trian. – Sebaj, én kezdtem, így nem bánom, ha nekem is kell befejeznem.

A sith felugrott, hogy ismét lesújthasson rám. Félreugrottam előle, készen várva a következő lépését. Trian felém rohant, a nyakamat támadva a fénykardjával, kivédtem a csapást, mire az oldalamat támadta a vörös penge. Sikerült elé vinnem a fegyveremet, ezután hátrálni kezdtem, hogy növeljem a védekezési esélyeimet.

A Nagyúr folytatta a támadássort, egy vízszintes csapással a halántékomat fenyegette, mire én elkaptam a fejemet a fénykard elől. A következő csapás a lábamat támadta, ezúttal is sikerült megálljt parancsolnom a vörös pengének, ráadásul felfigyeltem egy gyenge pontra az ellenségem védelmében. A logika azt súgta, hogy hátráljak, de tudtam, hogy semmiképpen sem nyerhetek, ha elszalasztok egy ilyen lehetőséget: az ösztöneimre hallgatva belefeltem a fémsisakba. Ugyan az én homlokom kezdett el vérezni tőle, még így is hátratántorodott a sith.

Mire Trian összeszedte magát már egy rézsútos kardcsapással kellett, hogy szembetalálja magát. Kivédte az oldalát fenyegető csapást, ezután egy függőleges támadással kontrázott – nyilván nem számolt a páncélon által szolgáltatott lehetőségekkel. A karvédőmet a fénykard elé vittem, majd újabb kardcsapásba

kezdtém, amikor beleütközött a vörös penge. A sith nem tudott félreugrani a csapástól, azt hittem, hogy kétségbeesésből próbálja pusztá kézzel útját állni a kardnak. Kikerekedett a szemem, amikor a plazma megakadt a kesztyűs kezében.

– Hát rájössz, hogy sosem volt esélyed – jelentette ki Trian, aztán a karomra sújtott a fénykardjával. A vörös penge egy szempillantás alatt elválasztotta a kezemet a csuklómtól, ami a fénykardommal együtt hullott a talajra.

Azt hittem, hogy ezzel végem, de a sith nem végezte be, amit elkezdett. Egy ütéssel a földre terített, azután a nyakamhoz szegezte a fénykardját.

– Mire vársz még, végezz velem! – rivalltam rá. Nem akartam alig ötven évesen egyé válni az Erővel, de tudtam, hogy egy sith csak akkor hagyja életben az áldozatát, ha magánál a halálnál is rosszabb sorsot szán neki.

– A halál ezen a ponton kegyelet lenne – vágta rá Trian, miközben rámarkolt a maszkjára. Egy határozott mozdulattal letépte magáról a gondosan rögzített álarcot. Azt hittem, hogy a sebzett ábrázatát találok mögötte, megfagyott bennem a vér, amikor a saját arcomat láttam viszont a köpeny alatt. – Nincs hangulatom a kegyelemhez. – A hangja elvesztette a torz mivoltát, immár azonossá vált az enyémmel.

– Hogy lehetséges ez? – lett úrrá rajtam a döbbenet.

– Ebben a korban bármi lehetséges a megfelelő ismeretek mellett – vágta rá a sith.
– Az egészségügyi feljegyzéseidnek hála, az én testem most már teljes mértékben azonos a tiédde, nincs mód arra, hogy bárki is rájöjjön a cselre.

– Hiába viseled az én arcomat, fejben sosem lehetsz ugyanaz a személy, mint én – feleltem. – A társaim rá fognak jönni a cselre, amint megérik a beteg elmédet.

– A Sith nem demonstrálta már elégszer, hogy az álca és a cselszövés vitathatatlan mestere? – vágta rá Trian. – Mindent tudok rólad, Imaro Utaka. Egy úrhajón láttad meg a napvilágot, a Rattatak közelében. A húgodon kívül már nincs élő rokonod, ő jelenleg Koronet városában él, mint egy egyszerű utcalány. – Ezt még a Lovagok sem tudták rólam. Hogyan gyűjtött össze rólam ennyi mindent? – A lányod pedig igenis életben van. Sőt mi több, a kis Sateen Adane mára már igazi jedivé cseperedett – folytatta a sith a legféltettebb titkossal. – Kizárt, hogy a társaid hézagot találnának a történetemben, ahogyan az is, hogy megérezzék, hogy már valaki más áll előttük. Lesz változás, ez igaz, hiszen még egy sith sem imitálhat tökéletesen egy szürkét, de ez a nap mindent meg fog magyarázni. Hiszen a nagy Imaro Fel éppen most ölte meg az utolsó élő sith-et. Egy hosszú, ádáz harcot vívott vele, ami alatt öt társa is a néhai Darth Trian áldozatául esett. Mégis ő tért vissza, a hős császár, aki ugyan bosszút állt Marasiah Fel-ért, ám a barlangban történtek örökre megsebeztek a lelkét. – A Magyarázatot öntelt röhögés követte, azután egy rúgás a képembe, amitől elvesztettem az eszméletemet.

***

Anyaszült meztelenül tértem magamhoz, Trian annyit vett kölcsön a páncélzatomból, amennyit csak érintetlenül hagyott – a többi egy másik lovagról

tette a magáévá. A saját öltözékére már nem volt szüksége, ezért az üregnek hagyta őket. Ugyan végignézttem a köpenyén, a maszkján és a kesztyűin, úgy döntöttem, hogy birodalmi színeket öltök magamra – hátha maradt még valaki a bolygón.

A legrosszabb sejtésem igazolódott be, amikor kiértem a barlangból: Trian megölette a korábbi követőit, azután magára hagyta a bolygót. Ha elég esze van ahhoz, hogy gondoskodjon róla, hogy többé soha senki se jöjjön ide, akkor könnyen lehet, hogy az Ilyumon döglök meg. Nem csoda, hogy életben hagyott, egy félkezű, aligha komolyan vehető technikai szakértelemmel rendelkező férfi semmiképpen sem juthat ki innen.

Az első napokban valóban nem számítottam rá, hogy valaha is idejön értem, aztán számolni kezdtem azzal a lehetőséggel, hogy néhány kalóz mégis idejön, hogy kifossa a holtakat. Ebből kifolyólag elvettem az egyik társam fénykardját, és igyekeztem edzeni a bal kezemre, hogy esélyem legyen a törvényen kívüliek ellen – szerencsére fiatal koromban még a kétkezes Niman híve voltam, így nem a nulláról indultam, inkább csak felelevenítettem néhány régi emléket.

A hetedik éjszakámat töltöttem az elhagyatott bolygón. Szokás szerint a barlang bejáratánál tanyáztam, egy – félkezű mércéhez mérten – mesterein összerakott tűz mellett. A szétlőtt táborokban talált ellátmány remek vacsorát adott, mivel egy komplett hadseregnek szánták őket, még az én helyzetemben is bőséggel falatozhattam.

– Bölcs dolog a szabad ég alatt tanyázni? – szólalt meg mögöttem egy hang.

Megfagyott bennem a vér. Azt hittem, hogy egyedül vagyok – nem csak a környéken, hanem az egész istenverte bolygón! Erre csak mögém lépett valaki... A fénykardommal a kezemben fordultam hátra. Némiképp megnyugodtam, amikor a fehér penge ráébresztett arra, hogy egy öregemberrel állok szemben.

A fekete ruhás férfi nem tűnt túlságosan edzettnek, a vállig érő ősz haja és a szakála sem volt rendkívüli, ugyanakkor a sárga jobb és a barna bal szeme hátborzongató érzéssel töltött el. Volt valami természetellenes ebben az egyénben... Nem tudtam pontosan, hogy mi, de nem stimmel vele valami.

– Ki maga? – vágtam rá.

– Én vagyok a Mentor – vágta rá az öreg. – Én vagyok az új mestered.

– Ezt erősen kétlem – feleltem.

– Nyilván nem lennél itt, ha minden olyan jól menne neked – mondta a Mentor. – Márpedig, ha valami nem megy, akkor tanulni kell. A tudást pedig szerezni kell valahonnan, és azt az egyént, aki ezt a tudást adja, illik felruházni a mester jelzővel.

– Lehet, hogy nem vagyok a legjobb helyzetben – mondtam. – De kétlem, hogy te olyasvalaki lennél, aki bármi hasznosat is taníthat nekem. – Letegeztem, ha már ő sem adta meg nekem a kellő tiszteltet.

Az öregember a fénykardom után nyúlt, úgy döntöttem, hogy hagyom, hadd tanuljon egy leckét. Megdöbentem, amikor rámarkolt a penge élére, majd ledermesztett a félelem, amikor előre haladt a keze. A plazma megszűnt az útjában,

egészen addig, amíg az öreg el nem érte a markolatot. Ekkor leállt a fénykard – hiába vette le róla a kezét ez a mentor, többé már nem tudtam aktiválni a fegyveremet.

– Még mindig így látod? – kérdezte, mire én ijedtem megráztam a fejem.

– Azt hittem, hogy... – mondtam alig hallhatóan, ám hamar félbeszakítottak.

– Hogy csak Trian tud ilyet? – nevetett fel az öreg. – Mit gondolsz, neki ki tanította meg, hogyan bánjon a plazmával?

– Tehát nem ő a Nagyúr, hanem te vagy az – következtettem ki.

– Lehet, hogy sith vagyok – felelte. – De Nagyúr? Annak semmi értelme nincs ezekben az időkben. Megszerezhetném a címet, ha akarnám, hiszen megvan az erőm hozzá, de attól tartok, hogy ez nem az én stílusom. Trian is lehetne Nagyúr, ha úgy óhajtaná, ám nehéz lenne az Egy Sith-et a Lovagrend éléről vezetni, így lemondott erről a kiváltságról, amíg sikerre nem viszi a tervét.

– Az Egy Sith még él? – hüledeztem.

– Még fénykardok százai követik az igazi Nagyúr szavát – felelte az öreg. – Ő jelenleg egy másik tervvel akarja visszanyerni az Egy Sith régi pozícióját, de amint Trian tudatja vele, hogy övé lett a Birodalom, fordulni fog a kocka. A segítségével a Sötét Oldal hívei észrevétlenül bejuthatnak a Bastionra, ahol lemészárolhatják a Lovagrend tagjait. Ha ez megtörténik, maguknak követelik a Birodalmat, így a tervei szerint a galaxis erősebbik fele már végképp a Sötétségé lesz. A jedik nem fogják szó nélkül hagyni a történeteket, de még a Szövetséggel a hátuk mögött sem lesz meg az erejük ahhoz, hogy megtörjék az Egy Sith erejét. Trian úgy véli, hogy a hatalomátvétel után egy, maximum két évvel az egész galaxis az övé lesz.

– Nem fog működni – ráztam meg a fejemet. – A Birodalom soraiból sokan küzdöttek a Fel dinasztia ellen, de nem mindenki, és már közölük is sokan látják, hogy a Sith az igazi gonosz, és nem a Lovagrend. Ráadásul mindegy, hogy hány lovagot ölnek meg a sith-ek, elegendő fognak életben maradni ahhoz, hogy tovább vigyék a Fel dinasztia örökségét. Így az Egy Sith hiába próbálja majd átvenni a Birodalom irányítását, nem lesznek képesek rá, legalábbis nem teljes egészében. A katonák harmada, talán a fele követni fogja őket, de a többiek a Lovagrend mellett maradnak.

– Ügyes – felelte az öreg. – Mindazonáltal én úgy vélem, hogy a sith-ek és a lovagok mellé akadnak majd olyanok is, akik a saját útjukon kívánnak járni. Én úgy gondolom, hogy Trian nem két, hanem sok-sok apró részre fogja törni a Birodalmat. De bárhogy is legyen, abban egyet értünk, hogy ezután heves polgárháború fog kezdődni, amiből a Szövetség sem maradhat ki. Nyilván a lovagok mellett lesznek, de bárhogy is menjen ez a háború, még a legjobb esetben is a kezdetihez hasonló állapotok fognak uralkodni. De valószínűbb, hogy az Egy Sith képes lesz megtartani a területei egy részét, így kettő helyett három, vagy akár még több részre fog szakadni a galaxis, ami tucatnyi új pusztító háborút ígér a jövőnek. Trian semmit sem fog megoldani a tervével, ellenben veled, aki egy erős államot csinált volna a Triumvirátusból.

– Attól tartok, ez már nem lehetséges – ráztam meg a fejemet. – Hiába jutnék ki innen, lehetetlenség lenne bebizonyítanom, hogy én vagyok az igazi Imaro Fel. Az pedig képtelenség, hogy a színpalak mögött végezsek vele, és úgy szerezzem vissza a

helyemet. Hiszen ötödmagammal mentem neki, és még így is nevetve legyőzött engem.

– Elfelejtetted, hogy Trian egyedül képtelen véghezvinni azt, amit elkezdett – vágta rá az öreg. – Hiába nyitja meg a kapukat az Egy Sith előtt, ha a Sötét Nagyúr nem adja az áldását az akcióra. Ehelyett az Egy Sith az eredeti útján maradhat, ami ugyan véres lesz, de Trian cselekedeteitől függetlenül is egységet fog eredményezni.

– A helyébe léphetnék – ismertem fel. – Magamra ölthetném a maszkját, mondván, hogy Imaro erősebbnek bizonyult nálam. Ám itt a terv megtörik, hiszen én képtelen vagyok sith-nek álcázni magamat, de még ha menne is, hogyan győzhetném le magát a Sötét Nagyurat? – kérdeztem.

– A fekete bárányok közé csak egy fekete bárány illeszkedhet be igazán – felelte az öreg. – Minő szerencse, hogy van itt valaki, aki belevezethet a Sötét Oldal tanításaiba, sőt mi több, olyan képességeket adhat a kezébe, amit ezelőtt csak én és Trian ismertünk. Nem hiába mondtam azt, hogy én vagyok az új mestered.

– Még ha nem is akarsz Nagyúr lenni, mi állít meg attól, hogy végezz a tanítványoddal? Felesleges velem vesződnöd – mondtam.

– Én már rég eldöntöttem, hogy nem avatkozok bele a galaxis ügyeibe – felelte. – Régen még akartam, de akkor nem volt meg az erőm hozzá. Most már megvan, de inkább csak a sötétből szemlélem, ahogyan vérbe fojtja egymást a sok ostoba sith, szürke és jedi. Néha, ahogyan most is, óvatlan vagyok, és olyasvalamit szabadítok rá erre a galaxisra, amit nem lett volna szabad. Ilyenkor nem lépek színre, ehelyett másokon keresztül próbálom meg helyrehozni a dolgokat. Neked megvan az indítékod arra, hogy megöld Triant, és kellő tapasztalattal rendelkezél ahhoz, hogy egybe kovácsold a galaxist, hasonló módon alakítva a dolgokat, ahogyan azok kezdettől fogva lettek volna. Egyedül az erő hiányzik ahhoz, hogy megtegyed azt, amit véghez kell vinni. Így hát megadom neked azt, ami kell hozzá.

– Mi lesz azokkal, akik meghalnak a nevemben? – kérdeztem. – Én áldozat nélkül akartam az egységet.

– Én pedig sok látomásnak örvendtem az élők között töltött durván kétszáz évem alatt, de még egy olyat sem láttam, ahol sikerült volna a terved. Hidd el nekem, ha átveszed az irányítást az Egy Sith felett és egy új galaktikus államot faragsz a másik kettő romjaiból, az a létező legkedvesebb végkifejlet lesz – felelte az öreg.

– Akkor úgy kellene átgázolnom milliókon, sőt akár milliárdokon, hogy azt mondom, így lesz a legjobb? – vágta rá.

– A büntudat haszontalan az olyan egyének számára, mint te, meg én. Ennek a bolygónak például százmillió lakosa volt, mielőtt idejöttem volna. A polgárai tudtak rólam, figyelmeztettek arról, hogy súlyos következményei lesznek annak, ha ide teszem a lábamat. És íme, én itt vagyok, ők pedig már nincsenek.

– Egy világ semmi ahhoz képest, ami ahhoz kell, hogy a Birodalom és a Szövetség egyként roppanjon össze az Egy Sith bakancsa alatt – ráztam meg a fejemet.

– Hamar rá fogsz jönni, hogy a sebeink ennek ellenére is épp ugyanannyit érnek. Semmit.